

da je O'Brajen njegov zaštitnik, da je bol nešto što dolazi spolja, i da je O'Brajen taj koji će ga od njega spasti.

"Sporo učiš, Vinstone", blago reče O'Brajen.

"Pa šta mogu?" zacmolji on. "Kako mogu da ne vidim šta mi je pred očima. Dva i dva su četiri."

"Ponekad, Vinstone. Ponekad su pet. Ponekad su tri. Ponekad sve troje istovremeno. Moraš se više truditi. Postati normalan nije lako."

On položi Vinstona na krevet. Veze na udovima se ponovo stegoše, ali bol beše iščileo a drhtavica prestala; sad je samo osećao slabost i hladnoću. O'Brajen mahnu glavom čoveku u belom mantilu, koji je sve to vreme stajao nepomoćno. Ovaj se saže i zagleda se izbliza u Vinstonove oči, opipa mu puls, položi uvo na grudi, kucnu ovde-onde; zatim klimnu prema O'Brajenu.

"Ponovo", reče O'Brajen.

Bol preplavi Vinstonovo telo. Kazaljka je morala biti na sedamdeset-sedamdeset pet. On ovog puta zatvori oči. Znao je da su prsti još tu, i da ih je četiri. Bilo je važno jedino ostati u životu dok ne prođe grč. Više nije primećivao da li jauče ili ne. Bol se ponovo ublaži. On otvori oči. O'Brajen beše povukao polužicu natrag.

"Koliko prstiju, Vinstone?"

"Četiri. Pretpostavljam da ih je četiri. Da mogu, video bih pet. Pokušavam da vidim pet."

"Šta želiš: da me ubediš kako vidiš pet, ili da ih zaista vidiš?"

"Da ih zaista vidim."

"Ponovo", reče O'Brajen.

Kazaljka se pope na osamdeset - možda i devedeset. Vinston se samo povremeno sećao zašto mu se zadaje bol. Iza čvrsto stisnutih kapaka izgledalo mu je da se prsti -čitava šuma prstiju - pokreću kao u kakvoj igri, prepliću i raspliću, nestaju jedni iza drugih i ponovo se pojavljuju. Pokušavao je da ih izbroji, nije se više sećao zašto. Znao je samo da je nemoguće izbrojati ih, i da je to na neki način posledica tajanstvene istovetnosti između pet i četiri. Bol se ponovo utiša. Kad je otvorio oči, vide isti prizor. Bezbroj prstiju, nalik na drveće u pokretu, i dalje je prolazilo u oba pravca, ukrštajući se i ponovo se razdvajajući. On ponovo zažmuri.

"Koliko sam prstiju podigao, Vinstone?"

"Ne znam. Ne znam. Ubićete me ako nastavite. Četiri, pet, šest - najiskrenije vam kažem da ne znam."

"To je već bolje", reče O'Brajen.

U Vinstonovu ruku zabode se igla. Gotovo u istom trenu po celom telu mu se raširi blažena, lekovita toplota. Bol je već bio dopola zaboravljen. On otvori oči i zahvalno pogleda naviše, prema O'Brajenu. Na prizor krupnog, izbornog lica, tako ružnog a tako inteligentnog, srce mu se steže. Da se mogao pomaći, ispružio bi ruku i stavio je O'Brajenu na rame. Nikad ga nije voleo dublje no tog trenutka, i to ne samo zato što mu je O'Brajen zaustavio bol. Bilo mu se vratilo staro osećanje da u osnovi nije važno je li O'Brajen prijatelj ili neprijatelj. O'Brajen je bio čovek s kojim se moglo razgovarati. Možda čoveku i nije toliko potrebno da bude voljen koliko da bude shvaćen. O'Brajen ga je mučenjem doterao do ivice ludila, a za neko vreme će ga poslati i u smrt. To ništa nije smetalo. U izvesnom smislu dubljem od prijateljstva, njih dvojica su bili intimni; mada to nijedan od njih nije iskazao rečima, postojalo je neko mesto gde se mogu sresti i razgovarati. O'Brajen ga je odozgo posmatrao s izrazom lica koji je nagoveštavao da i on sam misli tu misao. Kad je progovorio, ton mu je bio lak i neusiljen.

"Znaš li gde se nalaziš, Vinstone?" reče on.